

Sygn. akt VIII U 419/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jolanta Węs

Protokolant – starszy sekretarz sąd. Alicja Machnio

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 roku w Lublinie

sprawy H. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 24 lutego 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala H. Ż. prawo do emerytury od (...)roku.

Sygn. akt VIII U 419/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 lutego 2015 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił H. Ż. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja k. 27 a.e.).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł wnioskodawca H. Ż.. Z jego treści wynika, że domaga się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku, przy uwzględnieniu pracy w warunkach szczególnych, jako tkacz od 1 listopada 1972 r. do 31 sierpnia 1973 r., podmistrz – nastawiacz maszyn od 1 września 1973 r. do 23 października 1974 r. i od 2 listopada 1976 r. do 30 września 1979 r. oraz jako mistrz od 1 października 1979 r. do 31 grudnia 1989 r. Zawniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków mogących potwierdzić okoliczność wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach w spornych okresach zatrudnienia (odwołanie k. 2-2v a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 26 marca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. domagał się jego oddalenia, podnosząc argumenty leżące u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 3-3v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

H. Ź. urodził się (...) W dniu 28 stycznia 2015 r. złożył wniosek o emeryturę (wniosek k. 1-4v a.e.).

Zaskarżoną decyzją z dnia 24 lutego 2015 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury wskazując, iż odwołujący się na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego, co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Po dokonaniu sprawdzenia okresów podlegania ubezpieczeniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił wnioskodawcy staż ubezpieczeniowy w łącznym wymiarze 28 lat, 3 miesięcy i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach. W treści decyzji wskazano, iż Zakład nie uwzględnił, jako pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w Zakładzie (...) od 1 listopada 1972 r. do 31 sierpnia 1973 r., od 1 września 1973 r. do 23 października 1974 r., od 2 listopada 1976 r. do 30 września 1979 r. oraz od 1 października 1979 r. do 31 grudnia 1989 r., ponieważ dołączone do wniosku świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach nie posiadają daty wystawienia dokumentu. Występują również rozbieżności w okresie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy w szczególnych warunkach wykazano okres od 1 listopada 1972 r., natomiast w świadectwie pracy z dnia 28 września 2001 r. początek pracy w szczególnych warunkach to dzień 2 listopada 1972 r. Ponadto zajmowane stanowisko w okresach od 1 września 1973 r. do 23 października 1974 r. i od 2 listopada 1976 r. do 30 września 1979 r., które zostało wymienione w świadectwie pracy z dnia 28 września 2001 r. i w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach nie jest zgodne ze stanowiskiem wykazanim we wskazanym wykazie, dziale, pozycji i punkcie przepisów resortowych. Okres pracy od 1 października 1979 r. do 31 grudnia 1989 r. nie został zaliczony do pracy w szczególnych warunkach, ponieważ prace wymienione w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach są niezgodne z pracami wymienionymi we wskazanym wykazie, dziale i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a także prace wymienione w świadectwie pracy z dnia 28 września 2001 r. nie są w całości zgodne z pracami wymienionymi w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (decyzja k. 27 a.e.).

Akta emerytalne wnioskodawcy zawierają świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wystawione przez Masę Upadłości Zakładu (...) SA w B., z których wynika, że wnioskodawca:

1) w okresie od 1 listopada 1972 r. do 31 sierpnia 1973 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku tkacza wymienionym w wykazie A dziale VII poz. 4 pkt 7 stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie wykonywanych w szczególnym charakterze

w zakładach pracy resortu Przemysłu Chemicznego i Lekkiego (k. 9 a.e.);

2) w okresach od 1 września 1973 r. do 23 października 1974 r. oraz od 2 listopada 1976 r. do 30 września 1979 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku podmistrza – nastawiacza maszyn wymienionym w wykazie A dziale VII poz. 4 pkt 48 stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie wykonywanych w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu Przemysłu Chemicznego i Lekkiego (k. 10, 11 a.e.);

3) w okresie od 1 października 1979 r. do 31 grudnia 1989 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku mistrza wymienionym w wykazie A dziale XIV poz. 24 pkt 1 stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie wykonywanych w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu Przemysłu Chemicznego i Lekkiego (k. 12 a.e.).

Poza sporem pozostaje, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 28 lat, 3 miesięcy i 4 dni, w dniu 15 stycznia 2015 r. ukończył 60 lat życia i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Sąd w toku niniejszego postępowania ustalił, że H. Ź. w okresie od 1 września 1970 r. do 31 października 1972 r. odbył praktyczną naukę zawodu w zawodzie tkacza w Zakładach (...) w B. (późniejsze Zakłady (...) SA w B.). W okresie

od 2 listopada 1972 r. do 31 sierpnia 1973 r. był zatrudniony na stanowisku tkacza, na wydziale tkalni. Skarżący w pełnym wymiarze czasu pracy obsługiwał maszynę tkacką, w systemie 3 – zmianowym. Do jego obowiązków należało uzupełnianie cewek z nawojami wątkowymi, ewentualnie powiązanie nitek osnowy w przypadku jej zerwania. W tym celu przynosił z magazynku podręcznego przędzę wątkową, ponadto ok. 3-4 razy w ciągu dnia zdejmował gotową belkę tkaniny z krosien. Wnioskodawca otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, wodę sodową i miętę (umowa o praktyczną naukę zawodu z dnia 1 września 1970 r., zaświadczenie o ukończeniu praktycznej nauki zawodu, angaż z dnia 6 listopada 1972 r. – akta osobowe wnioskodawcy k. 8 a.s., zeznania wnioskodawcy k. 14v, 23v a.s., zeznania świadka R. A. k. 22v a.s., zeznania świadka E. R. k.23 a.s.).

H. Ż. w okresie od 1 września 1973 r. do 23 października 1974 r. oraz od 2 listopada 1976 r. do 30 września 1979 r. pracował, jako podmistrz – nastawiacz maszyn. Pomiędzy powyższymi okresami od 24 października 1974 r. do 5 października 1976 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Podczas, gdy wnioskodawca w wyżej wymienionych okresach pracował jako podmistrz -nastawiacz maszyn, jego praca polegała na reperacji 24 maszyn – krosien na wydziale tkalni w pełnym wymiarze czasu pracy w systemie 3 zmianowym. Stanowisko podmistrza odpowiadało w zakładzie pracy wykonywaniu funkcji nastawiacza maszyn włókienniczych. Maszyna, która uległa awarii była wówczas wyłączana. Wszystkie pozostałe w dalszym ciągu pracowały. Z uwagi na to, że krosna psuły się bardzo często, wnioskodawca musiał naprawiać je codziennie. W przypadku poważnych awarii przychodziła brygada remontowa. Oprócz naprawy krosien zakładał także tzw. bardo, czyli element do produkcji tkaniny. Bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy był mistrz odcinka wydziału tkalni. Z uwagi na to, że na hali było zapylenie i hałas 110 decybeli wnioskodawca otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, ubranie robocze i buty profilaktyczne (świadczenia wykonywania prac w warunkach szczególnych – k. 10, 11 a.e., zeznania wnioskodawcy k. 14v, 23v a.s., karta powołania do czynnej służby wojskowej, umowa o pracę z dnia 2 listopada 1976 r. – akta osobowe wnioskodawcy k. 8 a.s., zeznania wnioskodawcy k. 14v, 23v a.s, zeznania świadka R. A. k. 22v a.s., zeznania świadka E. R. k.23 a.s.).

Wnioskodawca w okresie od 1 października 1979 r. do 31 grudnia 1989 r. pracował w charakterze mistrza na wydziale tkalni (świadczenie wykonywania prac w warunkach szczególnych k. 12 a.e., angaż z dnia 20 października 1979 r. – akta osobowe wnioskodawcy k. 8 a.s.). Do jego obowiązków należało rozdysponowanie pracy dla 8 pracowników tkalni i podmistrza, którzy obsługiwali 24 maszyny. Wnioskodawca nadzorował ich pracę oraz uczestniczył w naprawie maszyn przez podmistrza. Do jego obowiązków należało także przeprowadzanie szkoleń BHP pracowników, które odbywało się raz na 3 miesiące w czasie przerwy śniadaniowej trwającej 15 minut. Wnioskodawca nie miał wyodrębnionego pomieszczenia ani swojego biurka. Cały czas przebywał na hali, gdzie znajdował się stolik, na którym w czasie przerwy wypełniał dokumenty. Raz w miesiącu przed pracą lub w czasie przerwy śniadaniowej przebywał na zebraniu z kierownikiem wydziału. Raz w roku w czasie przerwy śniadaniowej po ustaleniu z pracownikami sporządzał plan urlopów. Wnioskodawca, jako mistrz, miał także nadzór nad całą produkcją na danym odcinku. Polegało to na tym, że chodził od krosna do krosna i sprawdzał, czy tkanie przebiega prawidłowo i czy nie ma żadnych błędów. Każdego dnia spisywał raport, w którym podawał ile tysięcy wątków było wykonane przez poszczególnego tkacza na danej zmianie. W tym celu chodził od krosna do krosna i z licznika znajdującego się w danym krośnie spisywał te dane. Jako mistrz również otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych (zeznania wnioskodawcy k. 14v, 23v a.s., zeznania świadka R. A. k. 22v a.s., zeznania świadka E. R. k. 23 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o zeznania świadków: R. A. i E. R., przesłuchanie ubezpieczonego, jako strony oraz na podstawie wymienionych wyżej dokumentów, zarówno znajdujących się w aktach emerytalnych H. Ż., jak i tych złożonych bezpośrednio do akt sądowych niniejszej sprawy.

Zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów zostały przez Sąd obdarzone wiarą w całości. Zostały sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Sąd obdarzył również walorem wiarygodności zeznania przesłuchanych w sprawie świadków uznając, iż były jasne, logiczne i pozbawione sprzeczności. Świadek R. A. był zatrudniony w Zakładzie (...) w B. od września 1970 r. do 2001 r. na stanowiskach tkacza, podmistrza, mistrza i nastawiacza maszyn. E. R. to także pracownik Zakładu (...) w B. od

1972 r. do 2001 r. pełniący obowiązki tkacza i podmistrza – nastawiacza maszyn. Wymienieni świadkowie pracowali w tym zakładzie na takich samych stanowiskach, co odwołujący oraz jak wynika z ich zeznań mieli takie same zakresy obowiązków. Wszyscy wymienieni świadkowie zgodnie zeznali, że wnioskodawca był zatrudniony w charakterze tkacza, podmistrza – nastawiacza maszyn i mistrza szczegółowo opisując zakres jego obowiązków na poszczególnych stanowiskach. Wymienieni świadkowie pracowali wspólnie z odwołującym w analogicznych okresach. W ocenie Sądu mają oni zatem najpełniejszą wiedzę na temat rodzaju pracy i zakresu czynności H. Ż.. Świadkowie, z uwagi na wspólny wieloletni okres pracy z wnioskodawcą w tym samym zakładzie pracy oraz pełniący te same lub zbliżone obowiązki, mieli sposobność dokonania spostrzeżeń okoliczności, o których zeznawali, a ich stały i powtarzający się charakter utrwalił ich przebieg na tyle, iż mimo upływu czasu przedstawili poszczególne zdarzenia rzetelnie i spójnie. Z racji wykonywanych obowiązków pracowniczych mieli bezpośredni kontakt z wnioskodawcą. Dodatkowo należy podnieść, że świadek R. A. pracujący na takich samych stanowiskach, co odwołujący otrzymał prawo do emerytury wcześniejszej na podstawie prawomocnego wyroku Sądu.

Sąd uznał także za wiarygodne zeznania wnioskodawcy H. Ż. zarówno, co do charakteru zatrudnienia w szczególnych warunkach, jak też faktycznie wykonywanych przez niego obowiązków pracowniczych. Skarżący w toku postępowania w sposób szczegółowy opisał, jakie czynności wykonywał i na czym polegała jego praca w spornych okresach.

Odwołanie H. Ż. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. którzy spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ustęp 2 artykułu 32 stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Zgodnie z ustępem 4 wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie, przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Dokonując oceny, czy wykonywaną przez skarżącego pracę w spornych okresach można zakwalifikować, jako zatrudnienie w szczególnych warunkach Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 16 czerwca 2009 r. w sprawie o sygn. akt I UK 20/09, iż praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki, co wynika wprost z treści art. 32 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Motyw przyświecający ustawodawcy w umożliwieniu niektórym ubezpieczonym wcześniejsze nabycie uprawnień emerytalnych na podstawie art. 32 w/w ustawy opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15 – letni okres zatrudnienia. Stało się tak dlatego, że przedstawione przez wnioskodawcę świadectwa pracy w warunkach szczególnych w ocenie organu rentowego nie spełniają warunków formalnych. Wskazać jednak należy, iż wydanie świadectwa pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, zawierających braki formalne lub brak takiego świadectwa nie ma decydującego znaczenia przy ocenie charakteru pracy. Nie stanowi ono dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest ani organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2004 r., III UK 31/04 OSNP 2005/1/13).

Należy zauważyć, iż w przeciwieństwie do postępowania przed organem rentowym, Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia faktów przed organami rentowymi. Zasadniczym celem postępowania przed Sądem jest, bowiem rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Należy przy tym podkreślić, iż ubezpieczony, występując do organu emerytalnego o przyznanie świadczenia, przedłożył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach oraz świadectwo pracy z adnotacją o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazywał na rozbieżności, co do okresu prac na zajmowanych stanowiskach pomiędzy ogólnym świadectwem pracy z dnia 28 września 2001 r. (k 8 a.e.) a świadectwami pracy wykonywania prac w szczególnych warunkach (k. 9-12 a.e.) oraz brak daty wydania świadectw prac w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu taka sytuacja nie może jednak dyskwalifikować możliwości ubiegania się wnioskodawcy o przedmiotowe świadczenie.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, iż H. Ż. w okresach od 1 listopada 1972 r. do 31 sierpnia 1973 r. (10 miesięcy), od 1 września 1973 r. do 23 października 1974 r. (1 rok, 1 miesiąc i 23 dni), od 2 listopada 1976 r. do 30 września 1979 r. (2 lata, 10 miesięcy i 29 dni) oraz od 1 października 1979 r. do 31 grudnia 1989 r. (10 lat i 3 miesiące) co łącznie wynosi **15 lat, 1 miesiąc i 22 dni** w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę tkacza, podmistrza – nastawiacza maszyn oraz mistrza. Wykonywane przez niego prace należą do prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości i wymienione są w wykazie „A” w dziale VII (przemysłe lekkim) pkt 4 cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach

lub szczególnym charakterze – Prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych oraz dziale XIV (prace różne) poz. 24- kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Stanowiska pracy, na których w powyższych okresach wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy są również pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. (Dz. Urz. Nr 4) - wykaz A, dział VII poz. 4 pkt 7 i pkt 48 (tkacz i nastawiacz maszyn i urządzeń) oraz dział XIV poz. 24 (kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie). Wnioskodawca bowiem, będąc zatrudnionym na stanowisku podmistrza - nastawiacza wykonywał prace bezpośrednio związaną z produkcją, a nadto nadzorował pracę tkaczy, zaś pracując na stanowisku mistrza dokonywał kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny dotyczący stanowisk tj. tkacz i podmistrz nastawiacz, a stanowiska te są wymienione w wykazie w dziale VII zarządzenia jako stanowiska, na których wykonywana jest praca w szczególnych warunkach.

Faktem jest, że skarżący od 24 października 1974 r. do 5 października 1976 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową, jednakże Sąd Okręgowy w Lublinie uznał, że omówione powyżej okresy zatrudnienia są wystarczające do ustalenia prawa do świadczenia, gdyż z pominięciem tej służby wynoszą ponad 15 lat. W tej sytuacji nie zachodziła potrzeba badania, czy okres pełnienia służby wojskowej podlega zaliczeniu do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca spełnił wszystkie warunki do przyznania mu prawa do emerytury w obniżonym wieku. Na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a (...) roku ukończył wymagany wiek 60 lat. Po uwzględnieniu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze przekraczającym ustawowe 15 lat spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do ustalenia prawa do świadczenia. Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy zmienił, zatem zaskarżoną decyzję ustalając wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów oraz na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.